

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1122/2021
12.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Татјане Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 1196/20 од 26.04.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 330/21 од 13.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Петровић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 1196/20 од 26.04.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 330/21 од 13.07.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОЦБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 15К број 1196/20 од 26.04.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећена ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 330/21 од 13.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Петровић и пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 1196/20 од 26.04.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Татјана Петровић, због битне повреде одредаба кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1), 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак пред потпуно измењеним саставом већа или да побијане пресуде преиначи, тако да оптужбу против окривљеног одбије.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је одржао седницу већа о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док су у преосталом делу стечени услови за одбачај захтева.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и образлажући наведену повреду бранилац је истакао да је оптужним предлогом Другог основног јавног тужиоца у Београду од 18.09.2020. године окривљеном стављено на терет кривично дело насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, али како је радња извршења овог кривичног дела предузета дана 26.08.2013. године и како је запређена казна затвора од 6 месеци до 5 година, то је по навођењу браниоца застарелост кривичног гоњења наступила 26.08.2018. године. Осим тога бранилац је указао да и по кривичној пријави која је поднета против окривљеног септембра 2013. године за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и за које је предвиђена казна затвора до 3 године, кривично гоњење застарева за 3 године, а апсолутна застарелост кривичног гоњења за то дело наступа после 6 година, односно да је за ово дело такође наступила застарелост.

Из списка предмета произилази да је против окривљеног АА најпре поднета кривична пријава да је дана 26.08.2013. године учинио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика, на тај начин што се својим возилом којим је управљао, залетео у правцу оштећене, а потом нагло укочио и предњим десним делом возила ударио оштећену у пределу леве ноге којом приликом јој је нанео лаку телесну повреду. Потом, оптужним предлогом Другог основног јавног тужиоца у Београду КТ број 10432/13 од 11.09.2020. године окривљеном АА стављено је на терет кривично дело насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за радње које је предузео 26.08.2013. године према оштећеној ББ и то на тај начин што је критичном приликом возилом, из кога је претходно истерао окривљену и заједничку ћерку, кренуо у правцу оштећене, а потом нагло закочио и предњим десним

делом возила ударио оштећену у пределу леве ноге и том приликом јој нанео лаке телесне повреде у виду нагњечења регије леве потколенице са задње стране.

Дакле, реч је о истом животном догађају из кога је јавни тужилац након прикупљених доказа извео закључак о постојању другог кривичног дела, за шта је сходно одредби члана 409. став 1 ЗКП, овлашћен.

Поред тога, овакве околности наведене у предметном захтеву за заштиту законитости одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 3 став 2 и страна 4 став 1 дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на исте разлоге упућује.

Ово поготово када се има у виду да је јавни тужилац овлашћен да врши измену оптужног акта, па и правну квалификацију дела, као и да сходно члану 409. став 1. ЗКП којим је прописано да тужилац може у току главног претреса, ако оцени да изведени докази указују да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужници, изменити оптужницу или предложити да се главни претрес прекине, ради припремања нове оптужнице. Самим тим, јавни тужилац има овлашћење да врши измену чињеничног описа дела у оптужници сходно оцени изведених доказа на главном претресу, што поред датих разлога у другостепеној пресуди значи, да се кривични поступак има посматрати као једна целина у погледу предузетих процесних радњи и динамике предузимања истих у законским роковима.

Из наведених разлога, супротни наводи захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је у конкретном случају наступила релативна застарелост кривичног гоњења за кривично дело из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика су оцењени као неосновани.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је навео и да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП.

Преосталим делом захтева за заштиту законитости бранилац је оспорио налаз и мишљење вештака по питању повреда које је оштећена критичном приликом задобила, као и исказ оштећене која је у више наврата давала различите исказе о предметном догађају, указао на несагласност исказа оштећене по питању хематома на нози и лекарског извештаја из Ургентног центра као и изразио сумњу у истакнути имовинскоправни захтев од стране оштећене у износу од 40.000,00 динара, јер нема доказа да је заиста тај износ оштећена уплатила на име терапија које је имала... на који начин бранилац полемише са оценом суда о изведеним доказима и на основу сопствене оцене изведених доказа оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом (члан 440. ЗКП).

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку

који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом - члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тач. 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како одредбе закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 440. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, то је захтев за заштиту законитости у овим деловима оцењен као недозвољен.

Такође, поднети захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног усмерен је и на одлуку о трошковима поступка уз констатацију да окривљени не треба да сноси трошкове поступка, јер кривично дело према оштећеној није учинио, на који начин указује на повреду одредбе закона из члана 441. став 4. ЗКП, међутим у образложењу захтева не опредељује у чему се састоји и која законска одредба је повређена, те је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што по налажењу овога суда подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 485. став 4. и члана 484. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић